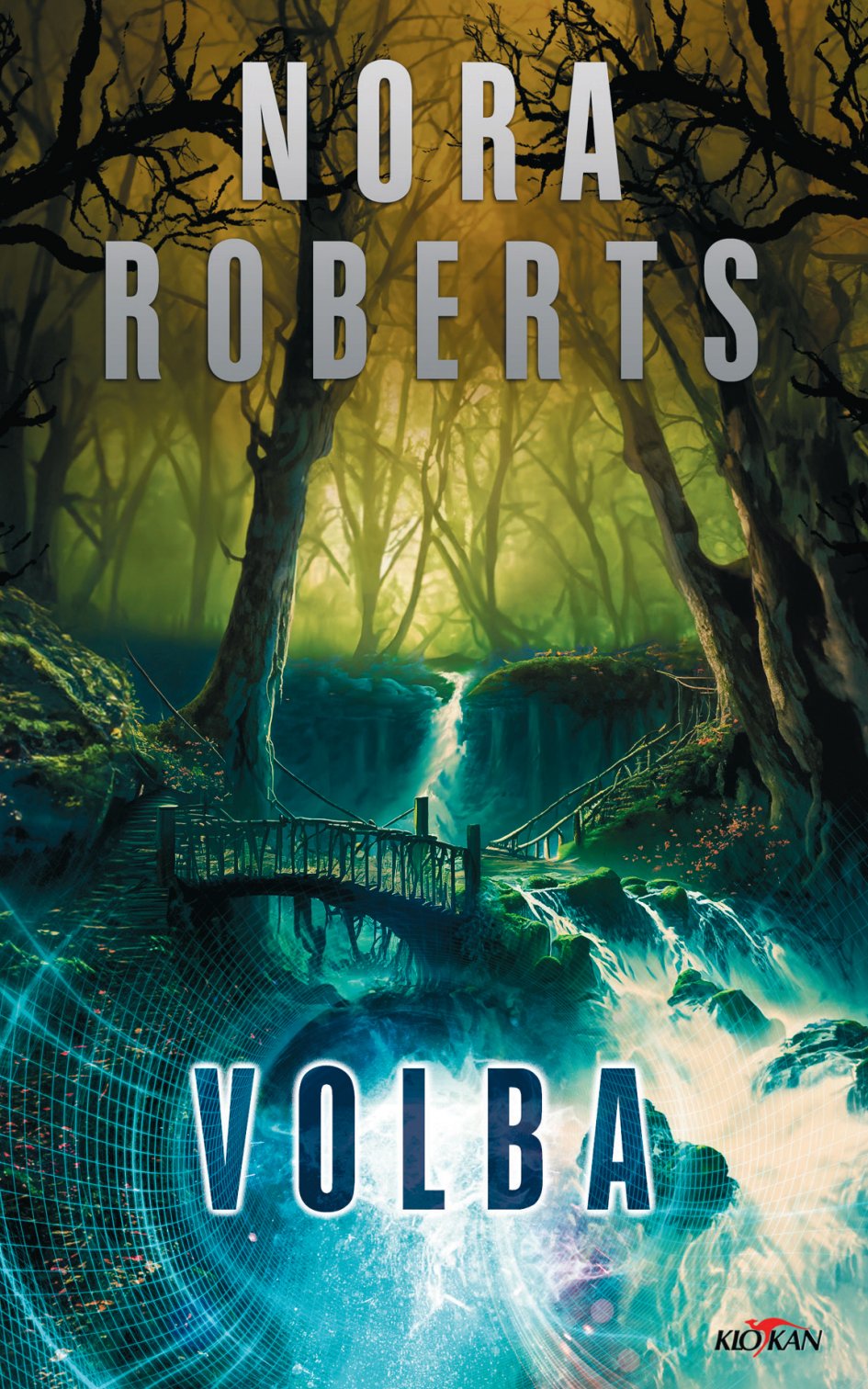

NORA
ROBERTS

VOLBA

Copyright © 2022 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE CHOICE
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-113-6

*Pro Griffina,
naše kouzelné dítě*

1. část

ZTRÁTA

Přej strasti hlasu.

Žel, jenž nemluví, těžkému srdci šepce, aby puklo.

William Shakespeare (překlad Jiří Kolar)

*Země utrpěla zranění a Příroda dala s povzdychem
prostřednictvím veškerého stvoření najevo svou starost,
že je vše ztraceno.*

John Milton

PROLOG

Po celý běh času se světy lidí často považují za jedinečné. A ti, kdo věří a přijímají, že nejsou v rozlehlém prostoru sami, mívají sklony považovat se za nadřazené těm, kteří s nimi sdílejí vesmír.

Samozřejmě se mýlí, protože lidské světy nejsou ani jedinečné, ani nadřazené. Prostě jsou.

Některé mezi všemi otáčejícími se světy volají po míru, ačkoliv zároveň rozeznávají válečné bubny. To, že do nich buší s neukojitelnou lačností po moci nad ostatními, po území, po zdrojích a bohatství ve jménu svého oblíbeného boha, jim jen zřídka kdy přijde špatné, nebo aspoň ironické.

Tak to prostě je.

V některých světech je válka krvavě a krutě uctívaným bohem.

Existují světy, v nichž ze zlatých písků vyrůstají velká města, světy, kde se paláce třpytí v hlubinách tmavomodrých moří. A světy, kde život představuje sotva slabou jiskru ve tmě.

Ať už obyvatelé nějakého světa šplhají na vysoké hory nebo plují v oceánech, ať už žijí ve velkoměstech nebo se choulí kolem ohně v lese, ať už tlučou do bubnů nebo houpají kolébkami, všichni sdílejí jeden společný cíl.

Být.

V jednom z oněch světů kdysi dávno žili lidé a Fey. V tomto světě se rozkládala města a paláce, jezera a lesy. Byly tu vysoké hory i oceánské hlubiny. Po nějakou dobu – mimo náš běh času – pod sluncem i pod měsícem zářila magie.

Docházelo k válkám, jak se stává. V někom zvítězila chamtivost. A v někom nemohla být žízeň po moci ukojena ani krví poražených. Jeden temný bůh, posedlý touhou po

nadvládě, prolil tolik krve lidí, Fey a dalších, že byl z toho světa vypovězen.

Ale to nebyl konec.

V průběhu času se stalo, jak se stát muselo, že se do harmonie mezi lidmi, bohy a Fey vplazili hadi podezření a strachu. Podle některých pokrok za každou cenu nahradil pouto mezi magií a lidmi a úctu kdysi prokazovanou bohům vystřídalo uctívání majetku.

A tak nastal okamžik volby: vzdát se kouzel, nebo je zachovat? Opustit staré bohy, nebo je nadále uctívat? Fey se svou volbou oddělili od lidských světů, od podezření a strachu, které je stavěly ke kůlům a upalovaly, honily je po lesích a odsuzovaly je pod katovu sekeru.

Tím se zrodil Talamh jako samostatný svět.

Ti, kdo byli nadáni dostatečnou moudrostí a prozíravostí, vytvořili brány, jimiž se dalo procházet mezi světy, protože v Talamhu měl podle zákona každý možnost vybrat si, zda zůstane, nebo odejde. Tam, v kraji zelených kopců, vysokých hor, hlubokých lesů a moří, vzkvétala magie a pod vedením vyvoleného náčelníka – taoiseacha – vládl mír.

Ani to však nebyl konec.

Temný bůh připravil ve svém temném světě odvetu a sestavil vojsko z démonů a zatracenců. Časem s pomocí krvavých obětí získal dostatečnou moc, aby vnikl bránou do Talamhu. Tam se začal dvořit mladé čarodějnici vyvolené k roli taoiseacha, a spletl jí hlavu předstíranou láskou. Čarodějnice mu porodila syna a temný bůh z něj potají, když matka ležela v kouzly navozeném spánku, noc co noc vysával sílu.

Matčina láska je však mocnou magií sama o sobě, a tak se čarodějnice jednou probudila z nepřirozeného spánku a vedla proti temnému bohu armádu, aby ho vypudila zpátky do jeho světa a uzavřela bránu. Když se jí to podařilo, považovala se za nehodnou toho, aby dál zastávala místo náčelnice, a tak hodila meč – odznak moci taoiseacha – zpátky do Lough na Fírinne a předala náčelnickou hůl tomu, kdo jej vyzvedl z vody po ní.

Znovu zavládl mír a její syn v kraji zelených kopců a hlubokých lesů na Talamhu dospěl. Jednoho dne ho s hrdostí a smutkem viděla vynášet meč z jezera a přebírat úlohu taoiseacha.

I pod jeho vedením pokračoval mír a na Talamhu vládla moudrá spravedlnost a soucit. Pole plodila a magie vzkvétala.

Osud zařídil, aby se setkal s lidskou ženou a zamiloval se do ní. Na základě jejich volby ji přivedl bránou do svého světa a tam mu z lásky a štěstí porodila dítě: dceru.

V dítěti zářila magie a po tři roky znalo jen lásku.

Žízeň temného boha však stále nebyla ukojena a jeho vztek jen vzrůstal. Opět krvavými oběťmi a temnou magií, s pomocí čarodějnice, která přešla na temnou stranu, nahromadil dostatečnou moc, aby malou dívku unesl a uvěznil ji ve skleněné kleci pod vodou poblíž brány mezi světy. Zatímco se ji otec, babička a všichni bojovníci Talamhu vydali na křídlech draků zachránit, dívka, která dosud znala jen lásku, poznala i strach.

A z jejího strachu vyrostl vztek, jehož divokost si nezdala se vztekem temného boha. Dívka načerpala ze svého vzteku sílu a vzepřela se bohu, své vlastní krvi, svému vlastnímu předkovi.

Roztříštila klec v okamžiku, kdy Fey na boha a jeho vojsko zaútočili. Bůh byl opět zapuzen a ponechán pod troskami černého hradu.

Její matka, plná lidského strachu, který se změnil v předpojatost, jež poskvřnila lásku, požadovala, aby odvezli její dítě do lidského světa a vymazali mu z paměti všechna kouzla, Talamh i jeho obyvatele.

Otec z lásky k dítěti i k matce souhlasil, provedl je bránou a žil s nimi v lidském světě, i když se tak často, jak jen mohl, taky z lásky a ze smyslu pro povinnost, vracel na Talamh.

Byť ale u něj nikdy neochabla láska k dítěti, láska mezi lidskou ženou a Fey neměla takové trvání a jeho snaha žít v obou světech mu lámala srdce.

Temný bůh opět začal ohrožovat Talamh i další světy. A Fey je pod vedením taoiseacha opět bránili. Podařilo se jim boha zahnat, ale ten s pomocí temné magie a černého meče zabil vlastního syna.

A tak znovu nastal čas truchlení a volby.

Mladý chlapec, který oplakával taoiseacha jako předtím vlastního otce, vyzvedl meč z jezera a přijal náčelnickou hůl.

Zatímco vyrůstal do muže, usedal na Křeslo spravedlnosti v Hlavním městě a pomáhal bratrovi a sestře s pracemi na statku v údolí, zatímco létal nad Talamhem na hřbetě svého draka a trénoval na bitvu, o níž všichni věděli, že proběhne, dcera bývalého taoiseacha žila v lidském světě.

Tam ji matka v důsledku svého strachu a zlosti srážela sebevědomí, učila ji, ať raději klopí oči, než aby vzhlížela vzhůru, ať složí ruce, místo aby konala. Dcera vedla nenápadný život, který jí přinášel pramálo radosti, a nevěděla nic o magii. Její dny prozařoval jen přítel, který byl jako její pokrevní bratr, a muž, který jí nahrazoval matku.

Snila o něčem víc, o něčem jiném, ale až příliš často byly její sny mlhavé a temné. A v duši se jí usadil zármutek kvůli otci, o němž věřila, že ji opustil.

Jednoho dne se jí však otevřely dveře. Zvolila si – mladá žena, které vštěpovali, že nesmí riskovat, že na sebe nemá upozorňovat, že si nesmí klást vysoké cíle. Odcestovala za oceán do Irska v naději, že najde otce i sama sebe. Zamílovala si tamní krajinu plnou zeleně, mlžných oparů a kopců.

V domku u břehů zátoky si začala plnit sny a odvážila se zatoužit po něčem víc. Jednou hluboko v lese narazila na strom, který jako kdyby vyrůstal z velkého balvanu. Vystoupala na dlouhé, silné větve.

A prošla ze světa, který znala, do světa, v němž se narodila.

Probudila se v ní magie i vzpomínky, s pomocí babičky, která ji milovala a stýskalo se jí po ní, s pomocí víly, která v dětství bývala její kamarádkou, a s pomocí chlapce – nyní muže –, který vyzvedl z jezera meč.

Dozvěděla se o otcově smrti a oplakala ho. Dozvěděla se i o oběti milované babičky. Objevila svou sílu a radost z jejího používání. A dozvěděla se o svém místě na Talamhu i o hrozbě ze strany temného boha, který byl jejím předkem. Proto začala trénovat, aby uměla bojovat kouzly, mečem i pěstmi.

Ubíhaly týdny a měsíce. Stejně jako před časem její otec žila v obou světech: v chatě u zátoky si plnila sny, na Talamhu pilovala svoje dovednosti a cvičila se v boji.

Naučila se milovat svou odpovědnost vůči Talamhu, našla v sobě odvalu, kterou nosila jako vytetovaný symbol na zápěstí. Přijala zázraky Fey: okřídlené víly, bleskurychlý pohyb elfů, proměny dlaků a další.

Když opět povstalo zlo, aby ohrozilo Talamh a další světy, pozvedla proti němu pěsti, meč i kouzla. Zabíjela útočníky, kteří přišli zničit světlo, čelila nejtemnější magii svou září.

Stala se tím, čím jí bylo od narození souzeno.

Ale ani to nebyl konec.

1. kapitola

Po Bitvě u Temné brány, jak se jí začalo říkat, se Breen zdržela tři týdny v Hlavním městě. První dny patřily k nejbolestnějším, jaké dosud prožila: pomáhala ošetřovat zraněné a přepravovat mrtvé z krvavého a popelem zasypaného bitevního pole.

Objímala Morenu, zatímco její nejstarší přítelkyně plakala a plakala nad ztrátou bratra. Snažila se utěšovat Phelinovy rodiče, jeho těhotnou manželku, bratra s rodinou i prarodiče, jak uměla nejlíp, ačkoliv ji dráсал vlastní zármutek.

Právě se na Phelina rozpomněla a uviděla ho po mnoha letech – a teď zemřel při obraně Talamhu proti jednotkám jejího dědečka.

Stála s rodinou při obřadu odchodu a držela Morenu za levou ruku, zatímco Harken jí svíral pravou.

Morenin žal ji zaplavoval jako přílivová vlna, když sledovala, jak Phelinův popel – spolu s popelem mnoha dalších – přilétá nad mořem k urnám, jež drželi ti nejbližší.

Objala Morenu, která pak odlétla s Harkenem zpátky do údolí. A s vědomím jejich bolesti přihlížela, jak roztahují křídla i Finola a Seamus a ruku v ruce odlétají za nimi.

Keegan měl plné ruce práce se schůzemi rady a organizováním hlídek, a tak Breen navštěvovala truchlící, dokud nebyla tak plná jejich zármutku, až se divila, že neutone v slzách.

Po prvním týdnu naléhala na Marca, ať se vrátí do domku u zátoky.

Sevřel rty, až se mu naježila bradka. „Zůstanu se svou holkou.“

Jelikož Breen takovou odpověď předvíдалa, byla na ni připravená. Stáli na můstku pod hradem a dívali se, jak se její irský vodní kokršpaněl Lotr cachtá a plave ve vodě. Chytila Marca – svého nejbližšího přítele, o němž věděla, že bude za všech okolností stát při ní, což dokázal i tím, že s ní skočil do jiného světa – za ruku.

„Tvoje holka je v pohodě.“

„To teda není. Jsi vyčerpaná, Breen, bereš si toho na sebe moc.“

„Všichni se zapojují, Marco. I ty jsi...“

„Pomohl jsem, jasně.“ Podíval se k poli, kde lidé cvičili boj meči, pěstmi a luky. A vybavil si krev a těla, jež tu nedávno ležela.

Nikdy na to nezapomene.

„Pomohl jsem,“ zopakoval, „ale ty na sebe bereš víc než ostatní, a to i tady.“ Poklepal si na srdce.

„Tohle všechno Odran udělal, aby se dostal ke mně. Vím, není to moje chyba,“ dodala Breen, než Marco stačil promluvit. „Není to moje chyba, není to ani chyba mého otce, matky nebo babičky. Může za to jenom on. Ale tím se nic

nemění na tom, že Odran chce mě, to, co jsem a co v sobě mám. Takže pokud u někoho dokážu zmírnit trochu bolesti aspoň na chvíli tím, že ji vezmu na sebe, pak právě to musím udělat.“

Marco se k ní obrátil čelem a vzal ji za lokty. „To je ten důvod, proč zůstanu s tebou.“

„A proč tě žádám, aby ses vrátil.“ Breen zvedla ruku, pohladila ho po tváři a zadívala se do jeho vlídných, ale momentálně ustaraných hnědých očí. „Taky se tam chci vrátit, ale mám pocit, že tu musím ještě nějakou dobu zůstat. Bohužel to zároveň znamená, že nemůžu být nablízku Moreny, Finoly a Seamuse. Jsou jako moje rodina, Marco, a nejsem u nich.“

„Byla jsi s nimi a vědí, že tu teď jsi pro Phelinovu mamku a tátu, pro jeho manželku a bratra.“

„To je jeden z pádných důvodů, proč tady musím zůstat. Vrať se, Marco, a pomáhej za mě Moreně a ostatním. Celému údolí. Přišli jsme o příliš mnoho lidí. Vrať se s Brianem.“

„Tak zaprvé, Brian odlétá zítra ráno hned za úsvitu, a navíc na drakovi. Holka, v tomhle životě si už na draka nesednu ani omylem.“

Breen to vykouzlilo na rtech úsměv. „Mohla bych ti připravit uklidňující lektvar.“

„No to je nápad!“ Marco obrátil oči v sloup. „Sednu si na draka, ale nejdřív se sjedu. Ehm... ne!“

„Můžeš jet na koni. Keegan posílá Briana a část oddílů na západ a někteří z nich pojedou na koních. Jízda na koni se ti líbí. Sakra, jezdiš líp než já, což mě tak trochu štve. Ubyla by mi jedna starost, Marco. Přisahámbohu, že mluvím pravdu.“

„Ukaž mi tu svoji tvářinku.“ Marco vzal její obličej do dlaní a zadíval se jí do očí. Vzdychl. „Krucí, je to pravda. Nelíbí se mi, že tě opustím.“

„Já vím, a uvědomuju si, že to, o co tě žádám, není jednoduché. Ale mám tady Keegana a krvelačného psa.“

Lotr vyskočil na můstek a rozverně se oklepal. Voda z něj stříkala na všechny strany a v očích mu tančily veselé ohníčky. Ale Breen si pamatovala, jak se vrhl do bitvy; vybavovala si

krev na jeho čenichu i válečný lesk v očích, momentálně tak šťastných.

„A kromě toho,“ dodala, „jsem taky náhodou docela mocná čarodějka.“

„Docela mocná je hodně slabé vyjádření. Pojedu, ale slib mi, že mi budeš posílat zprávy. Každý den, Breen – a na tom trvám. Pošli, já nevím, třeba sokola nebo tak něco.“

„Včera jsem zašla do obchodu Ninie Colconnanové a koupila jsem ti věštící zrcadlo.“

„Cože to?“

„Tím spolu můžeme mluvit. Navíc je hezké. Považuj to za něco na způsob volání přes Zoom. Ukážu ti, jak funguje.“ Prohrábla si hřívu zvlněných ohnivých vlasů. „Pomůže mi to, vážně. Navíc tu jsou praktické otázky – jestli se s námi pokusí spojit Sally nebo Derrick a nepodaří se jim to, začnou si dělat starosti.“

Odhadovala, že použít Sallyho – byl pro oba jako náhradní matka – je dobrá páka; to přece přiměje Marca k odchodu.

„Jo.“ Marco si vrazil ruce do kapes. „Jo, na to jsem taky myslel.“

„Tak to můžeš pustit z hlavy, a až se vrátíš do chaty, zavolat přes počítač do Filadelfie.“ Breen zaryla prst do Marcova břicha. „A znovu se pustit do práce pro mě.“ Potom se sklonila a přejela dlaněmi po Lotrovi, aby ho osušila. Načervenalá srst se vmžiku napřímila.

„A co ty? Víš, že toho teď moc nenapíšeš.“

„Trochu ano.“ Jemně zatahala Lotra za vousy a narovnala se. „Nebyla jsem schopná pracovat na Lotrově příštím dobrodružství, teď prostě nedokážu psát veselé věci. Ale pracuju na druhé verzi toho románu pro dospělé. Získala jsem zkušenosti, co můžu uplatnit v bitevních scénách.“

„Ach, Breen.“

Breen Marca objala; vždycky se o něj mohla opřít.

„To nic, Marco, už jsme to probírali. Bojovali jsme a zabíjeli jsme zlé netvory.“ Narovnala ramena a v šedých očích

měla tvrdý výraz. „Až přijde čas, udělám to znovu. A znovu a znovu, dokud nebude po všem.“

Tvrdý pohled zjhl a Breen vzala Marca za ruce. „Tak pojď, pomůžu ti sbalit a vysvětlím ti, jak fungujou věšticí zrcadla.“

Stála v ranním mlžném oparu a dívala se, jak odjíždí; její Marco, tělem i duší měšťák, seděl v sedle, jako by se v něm narodil. Energická klisna pod ním netrpělivě přešlapovala a Breen zaslechla jeho smích, když koně pobídl do klusu a rozjel se s družinou válečníků k západu.

Po šedivé listopadové obloze přeletěla trojice draků, v časně ranním světle zářivých jako drahokamy a s jezdci na hřbetech. Za nimi letěly dvě víly.

Boj a krev se vrátí, o to se padlý bůh Odran – Breenin dědeček – postará.

Ale Marco bude v bezpečí, pomyslela si Breen, jak jen člověk může být v zemi oddané míru a ohrožované bohem, který je odhodlaný do ní přinést válku.

A navíc Marco, nejlepším člověkem, jaký se kdy narodil, bude s milovaným mužem. Prozatím se nedalo doufat ve víc.

„Bude víc než v pořádku.“ Keegan stál vedle Breen a díval se, jak jezdci, které poslal na západ, mizí v mlze. „A udělala jsi dobře, že jsi ho přemluvila k odjezdu.“

„Já vím. A vím, že přinese do údolí útěchu, a to je důležité.“

„Ano, je to důležité. A ty bys ji tam přinesla taky. Chci tě tu... z různých důvodů, ale vím, že bys byla co platná i tam, a sama bys tam našla útěchu.“

„Ještě nejsem připravená na útěchu.“ Breen se na něj zadívala – na čaroděje a válečníka, do něhož se zamilovala, po kterém toužila a jehož potřebovala skoro víc, než dokázala vydržet. Byl silný, měl široká ramena, tmavé vlasy spletené do copu válečníka a v jeho hlubokých, přehlubokých zeleňých očích viděla únavu a zlost.

„Ty taky ne.“

„Ne, to nejsem. Vůbec.“

„Když je Odran zase odříznutý ve svém světě, teď a tady není nikdo, s kým bys bojoval.“

Keegan se na ni dlouze, chladně zadíval. „Přát si válku znamená přát si smrt. Takové přání je nám cizí.“

„Tak jsem to nemyslela, Keegane. Připravuješ se na válku, protože Talamh i všechny další světy potřebují ochranu a obranu. Naučil jsi to i mě, a nebylo to lehké – ani bych nespočítala, kolikrát jsi mě při tréninku srazil na zadek.“

Keegan pokrčil rameny a ohlédl se na jedno ze cvičišť. „Teď už není tak snadné tě srazit.“

„Držíš se zpátky. Nerada to přiznávám, ale vždycky ses držel zpátky. Nikdy ze mě nebude skvělý šermíř – nebo šermířka – ani Robin Hood s lukem.“

„To jsou taky dobré příběhy. Myslím o Robinu Hoodovi. A ne, nebudeš.“

„Rozhodně mi nemažeš med kolem pusy.“

Pousmál se a namotal si na prst pramínek jejích vlasů. „Proč lhát, když je pravda naprosto jasná? Jsi lepší, než jsi byla.“

„To moc neznamená.“

„Jsi lepší, než jsi byla po tom, co už ses zlepšila. Tvoje magie je... působivá. Právě ta je a vždycky bude tvou nejlepší zbraní. A tohle?“ Zvedl a natočil jí ruku, aby jí mohl přejet prstem po tetování na zápěstí.

„*Misneach*. Odvaha. Tvoje odvaha je právě tak silná jako tvoje magie.“

„Vždycky ne.“

„Ale dostatečně často. Poslala jsi Marca pryč – vzdala ses útěchy, kterou by ti poskytoval, aby z ní mohli mít prospěch jiní. To je taky odvaha. Jela bys s ním, ale zůstáváš tady, protože tě potřebuju.“

„Z různých důvodů.“

„Z různých důvodů.“

Na cvičišti se objevila mládež – někteří přiletěli, jiní s elfskou rychlostí přiběhli, další se ještě zíváním zbavovali zbytků ospalosti.

Breen si uvědomila, že dnes není školní den – Talamh bral vzdělání velice vážně. Podívala se na Lotra a zaznamenala jeho prosebný pohled.

„Tak běž.“

S veselým štěkotem se rozběhl pryč.

„Neptáš se, o jaké důvody se jedná,“ poznamenal Keegan.

„Máš pocit, že tu jsem s tebou ve větším bezpečí. Shana se mě už dvakrát pokusila zabít a teď je s ním. Teď patří Odranovi.“

„Všechny brány jsou střežené. Nedostane se přes ně. Nemůže ti ublížit.“

„Nezabije mě.“

Keegan přimhouřil oči. „Měla jsi vidění?“

Breen zavrtěla hlavou. „Vím, že jí neudělám tu radost. Pak je tu Yseult. Taky už mě dvakrát napadla, ne aby mě zabila – protože na rozdíl od Shany není, Marcovými slovy, totálně šílená –, ale aby mě ochromila a dopravila k Odranovi. Poprvé by uspěla nebýt tebe. Podruhé se to stalo přímo támhle.“

Otočila se a ukázala. „Zvládla jsem ji. Ale nechala jsem se ovládnout emocemi, zlostí a touhou ublížit jí a potrestat ji, místo abych ji prostě vyřídila. Příště už tuhle chybu neudělám.“

„Naučila ses být dravá, *mo bandia*.“

Dravá? Breen to tak nepřipadalo. Spíš rázná. Naučila se ráznosti.

„Velice dlouho jsem se považovala za obyčejnou – dokonce za podprůměrnou. Teď už vím, kdo jsem i co umím – a použiju to. Tvoje starosti o mě tě rozptylují od věcí, které potřebuješ dělat. Měl by ses jich zbavit.“

Keegan stejně jako ona pozoroval, jak se mládež připravuje na trénink. Jsou tak mladí, pomyslel si se směsí hrdosti a lítosti. Položil dlaň na jílec meče a uvědomil si, že sám býval stejný a dělal totéž.

„Myslíš, že jediný důvod, proč tě chci mít tady, spočívá v tom, že si o tebe dělám starosti?“

„Je to jeden z nich, ale taky tu jsem užitečná a ty to víš.“

„Ano, to jsi. Pomáhala jsi s léčbou zraněných a přinášela jsi útěchu – pořád ji přinášíš, když navštěvuješ truchlící. A vydáváš na to až moc sil – je na tobě vidět únava.“

„Děkuju pěkně. Začnu používat kouzla na zvýšení přitažlivosti.“

„Jsi krásná.“

Z toho, jak klidně to Keegan řekl – jako by konstatoval prostou skutečnost – jí tělem projelo zachvění.

„I když jsi unavená,“ pokračoval, „příteliš bledá a vidím na tobě jejich zármutek.“

„Ty děláš totéž. Ano, jsi taoiseach, ano, je to tvoje povinnost, ale jde o víc. Taký truchlíš, Keegane.“

„Neber mi to.“ Chytil ji za ruku, než mu ji stačila položit na srdce. „Ani trochu. Potřebuju to, stejně jako potřebuju zlost a chladnokrevnost. Víím, že jsi pomáhala s mrtvými, a nikdy bych to po tobě nechtěl.“

„Jsou to i moji lidé. Jsem právě tak Talamhanka jako Američanka. Když to vezmu kolem a kolem, nejspíš ještě víc.“

„Přesto bych to po tobě nechtěl. Poslala jsi Marca pryč a já ti tu teď nemůžu nabídnout podobně blízkého společníka. Tohle není tvůj domov, jako je jím Irsko nebo údolí. Neměl jsem s tebou čas na víc než na sex a spánek – a s lítostí musím dodat, že spíš na sex než na spánek. Tohle je, myslím, náš nejdelší rozhovor od bitvy.“

„Jsi taoiseach a účastníš se schůzí rady. Soudů. Víím, že jsi mluvil se všemi zraněnými a těmi, kdo přišli o někoho blízkého. Víím to, protože mi to říkají. Je třeba dohlížet na opravy, na výcvik a ani si nedokážu představit, na co ještě. Myslíš, že čekám, že se mnou budeš trávit čas, když máš tolik jiné práce a starostí?“

Podíval se na ni tím svým pronikavým pohledem. Pak odvrátil zrak ke cvičišti a vesnici.

„Ne, nečekáš to, a možná proto si přeju, abych ti mohl věnovat víc času. Pořád jsi pro mě záhada, Breen Siobhan. A to, co k tobě cítím, je další záhada. Nemůžu říct, že se mi to pořád zamlouvá.“

Znovu jí vykouztlil na rtech úsměv. „To je často nad slunce jasnější.“

„Potřebuju tě tady ze všech důvodů, co jsi sama uvedla, ano, ale taky tě tu potřebuju pro sebe. Ani to se mi nemusí zamlouvat, ale... vysvětluju to, jak dokážu nejlíp.“

Breen hluboce dojalo, že to zkouší.

„Lepšíš se. Ve vysvětlování. Nikdy v něm nebudeš skvělý, ale myslím, že s dostatkem praxe ti to půjde docela obstojně.“

Keeganovi zacukaly koutky úst. „To bylo pěkné rýpnutí.“

„Taky si myslím. Líbí se mi, že jsem potřebná.“ Breen přejela prsty po Keeganově válečnickém copu. „Hrozně dlouho jsem neměla nikoho, kdo by mě potřeboval. Ano, měla jsem Marca a taky Sallyho a Derricka, ale to je něco jiného. Takže teď mi spánek, sex a cokoliv dalšího, co se nám podaří stihnout, stačí.“

„Teď nemám bohužel čas na nic dalšího. Kvůli další ztracené schůzi rady.“

„To je v pořádku. Za chvíli musím být na cvičišti. Kvůli ztracenému tréninku lukostřelby.“

„Slyšel jsem, že nejsi tak mizerná, jako jsi bývala.“

„Mlč a běž za svou rolí vůdce světa.“

Vzal ji za lokty a zvedl ji na špičky. Políbil ji ve chvíli, kdy se mlha protrhla a vysvitlo slunce.

„Pořád u sebe měj Lotra, ano? A někoho dalšího – Kiaru, Brigid nebo někoho jiného, koho máš ráda –, když se vydáš do vesnice nebo na návštěvu.“

„Přestaň si dělat starosti.“

„Budu si je dělat míň, pokud mě poslechněš.“

„No dobře. Tak si je dělej míň. Dojdu si pro luk a vynasnažím se být ještě míň mizerná. Taky si myslím, že budu trávit čas příjemněji než ty.“

„O tom nepochybuju. Měj u sebe psa,“ zopakoval Keegan a odešel přes můstek k hradu, na němž vlála standarta stažená na půl žerdi.

Breen měla den za dnem co dělat: trénovala, pomáhala s opravami – kouzly i rukama – a trávila co nejvíc času s Phelinovou rodinou.

Je to i moje rodina, říkala si v duchu, když se jí vracely další a další vzpomínky na první tři roky života, které strávila tady. Flynnovy velké ruce, jak ji – výskající – vyhazují vysoko do vzduchu, Sinead zdobící koláče, běhání po polích s Morenou a plánování dalších dobrodružství se Seamusem a Phelinem.

Byla u nich právě tak doma jako na rodném statku.

Nakonec to však byl Flynn, válečník, člen rady a Phelinův otec, kdo přetál lano, jímž se připoutala k vlastnímu zármutku.

Zatoužila po čerstvém vzduchu a klidu. Ráno pracovala dvě hodiny na své knize – doufala, že si další dvě hodiny vyšetří ještě večer –, ale pak vzala Lotra na dlouhou procházku.

Jenom trochu času, ukradeného času, jak ho sama pro sebe nazývala, na nicnedělání. Pak bude pracovat s Rowanem – členem rady a jedním z Moudrých – a s několika mladými čarodějnicemi a čaroději na lektvarech a talismanech. Doplňovali a nahrazovali zásoby vypotřebované během bitvy a po ní.

Magie není jen tak nějaké abrakadabra; vyžaduje úsilí, praxi a soustředění.

Vyšetří si i trochu času na zahradnické práce, aby pomohla nahradit úrodu zničenou při boji. Doufala, že přesvědčí Sinead a Noreen, aby šly pracovat s ní – aby aspoň hodinku strávily na čerstvém vzduchu a na slunci.

Následovat bude výcvik, její nejméně oblíbená součást denního rozvrhu. Dnešní mučení sestávalo ze šermu a zápasu holýma rukama a Breen už předem očekávala, že bude mít řadu nových modřin.

Žasla nad tím, jak naplněné má všechny dny i jak plynou jeden za druhým. Ačkoliv jí hrad pořád připadal okouzlující a divoký mořský příboj ji plnil radostí, stýskalo se jí po pěkném domku na opačné straně brány, chyběl jí statek na západě Talamhu, tamější přátelé, babička. A, jak si v duchu

přiznala, i uspokojivá rutina, do níž vklouzla po odchodu z Filadelfie před mnoha měsíci.

Ale teď ji potřebovali zde a Breen chápala, že obyvatelům Hlavního města dává po bolestných ztrátách naději už to, když ji vidí, jak se tu věnuje každodenním činnostem.

Nechala Lotra, ať si hraje ve vodě pod mostem, ale díky jejich vzájemnému poutu věděla, že ačkoliv z toho má radost, i jemu se stýská po jejich zátoce, po dovádění s chlapci Aisling a po hře s Mab, irskou vlkodavkou, která je hlídala.

Když vylezl z vody, aby se oklepal, osušila ho pohlazením. Vanul čerstvý listopadový vítr a přinášel vůni moře a zorané půdy. Viděla, jak se na zahradách i polích na svazích kopců lidé snaží oživit zimní úrodu.

Pracovala s ostatními Moudrými na hojení spálené a zkrvavené země a teď viděla plody své práce v podobě oranžových a máslově žlutých dýní i zelené kapusty a zelí.

Květiny a byliny opět bujely. Viděla čerstvé došky na střechách domků, děti, které si hrály na dvorcích, i obyvatele města, jak obcházejí stánky a obchody. Z komínů stoupal kouř.

Život i světlo mají tuhý kořínek, pomyslela si. Musejí vzkvétat a prozařovat temnotu – a taky to dělají. Nedají se sfouknout jako svíčka, hoří a plápolají pořád dál a dál.

Byla součástí toho všeho a udělala by cokoli, aby udržela tento plamen při životě.

Lotr se rozběhl napřed a zatočil pod svěšené větve vrby. Breen se vydala za ním a narazila na Flynnu; seděl na kamenné lavici s Lotrovou hlavou na koleni. Nemusela jeho zármutek ani vidět, vnímala ho jako tunové závaží ve vlastním srdci, přesto se na ni usmál a hladil Lotra po rozježené srsti na hlavě. „Tomu říkám veselý pes.“

„Opravdu je veselý.“

„A brzy ho zvěční v písních a příbězích. Odtud je vidět plno věcí. Vesnici s veškerým ruchem, pole i kopce, stín hor, a když se zaposloucháš, uslyšíš i hukot moře za sebou. Tuhle lavičku sem dala tvoje babička, ještě než jsem se narodil.

Mockrát jsem tady seděl s tvým tátou, přemýšlel a užíval si klidu a ticha. A támhle?“

Flynn mávl rukou a Breen přistoupila blíž.

„V tom domku bydlela dívka, po níž jsem v mládí hrozně toužil. Ještě před Sinead, samozřejmě, protože Sinead mi neodvolatelně zamkla srdce. Ale moje touha byla svého času naprosto skutečná a vzpomínky na ni jsou neškodné a příjemné.“

„Kde je ta dívka teď?“

„Vzala si farmáře a mají tři děti – ne, myslím, že čtyři. Žijí ve středozemí a občas sem zajedou směňovat výpěstky. Přisedni si. Potřeboval jsem na chvíli na vzduch.“

Breen zaváhala, ale instinktivně vytušila, že Flynn nepotřebuje jenom vzduch, ale taky společnost. Posadila se vedle něj, a když jí položil dlaň na ruku, vnímala emoce v jeho srdci a poznala, že se nemýlila.

„Když jsme já a tvůj táta žili jako chlapci v údolí, přál jsem si bydlet v Hlavním městě, ve zdejšímu ruchu. Na rozdíl od Eiana nebo mého vlastního táty jsem nebyl farmář, ani jsem nebyl tak šikovný stavař jako táta. Byla tu samozřejmě hudba a ta mě sblížila s Eianem. Moc jsem si užíval vystoupení po hospodách, tady i na druhé straně brány, kde jsme hráli. Já, Eian, Kavan a Brian – vždycky pro mě byli jako bratři. Ale pravdou je, že jsem chtěl být válečník. Mít se Sinead rodinu a žít v údolí pro mě bylo období radosti a míru. Na čas.“

Otočil se k Breen. „Tvoje mamka mu přinesla štěstí. To bys měla vědět.“

„Já vím.“ Na čas, pomyslela si.

„Ale ty, jako zrzavý králíček, jsi byla tepem jeho srdce a světlem jeho duše. Když tě unesl Odran... Slabší člověk by zešílel a dovolil by, aby jeho kroky řídilo šílenství a strach. Eian takový nebyl, a tak uzavřel svoje srdce a využil mozek, moc a sílu. Stejně jako ty, i když jsi byla ještě malá. Stejně jako ty,“ zašeptal Flynn.

„Tvoje mamka se mnou odletěla domů a Sinead mě kolébala a zpívala mi. Teď už si to vybavuju úplně jasně – díky

nim jsem se po prožitém strachu znovu cítila bezpečně. Když jsem se sem vrátila poprvé, babička mi ukázala v ohni, jak můj otec té noci bojoval. I jak bojovala ona. A... ty, s velkými křídly a mečem. Bojoval jsi za mě, za něj, za Talamh.“

„Byla to hrozná, krutá noc, ale toužil jsem se stát válečníkem, a tak bych pro tebe, pro něj, pro Talamh položil život. Byla to moje volba. Ale přežil jsem. Té noci zemřel Kavan.“

„Já vím.“

„Byl jako můj bratr. Pak odešel Brian a potom Eian. Smrt každého z nich vzala i kousek ze mě, jak se na smrt sluší. Ale přežil jsem, jako válečník, manžel, otec – i dědeček. Člověk se naučí žít i bez těch kousků, které si odnáší smrt. Vzdáváš čest mrtvým tím, že žiješ, konáš a stojíš na vlastních nohách.“

„Vím, že to tak děláš.“ Oba se podívali na pole, kde právě k řádce zelí hopkal králík, šedivý jako Flynnovy oči.

„Dřív jsem nikdy neztratila blízkého člověka. Myslela jsem si, že mě otec jednoduše opustil.“

„To by nikdy neudělal. Nikdy.“

„Teď už to vím a taky chápu, že nejlíp vzdáš čest zemřelým tím, že žiješ, konáš a stojíš na vlastních nohách.“

„Účastním se schůzí rady a snažím se tam jednat moudře a čestně. Bojuju proti tomu, co nás ohrožuje. Teď podporuju svou ženu, manželku mého syna, jeho bratra, sestru, rodiče. Musím pro ně být silný, protože taky přišli o kousek sama sebe.

Ale můj chlapec, Breen, moje dítě, které se poprvé nadechlo v mých rukách, je po smrti. A dítě, které je na cestě, nikdy nepozná svého otce. Jeho žena už nikdy nepocítí jeho objetí. Jeho matka už nikdy neuslyší jeho hlas a neuvidí jeho tvář. Tyhle kousky jsou pryč a já nevím, jak bez nich mám žít.“

Breen nenapadala žádná slova, a tak Flynnna jednoduše objala. Nedokázala ho zbavit zármutku, to by nedokázal nikdo, ale vpustila do sebe jeho drtivou bolest, aby ji aspoň sdílela.

„Jsi válečník,“ řekla nakonec. „Manžel, otec, dědeček. Neporazí tě to. Všechny ty kousky, které ti vzala smrt, vyplní světlo. Máš v sobě Phelinovo světlo a vždycky to tak bude.“

Hrozilo, že se rozpláče, ale ovládla se.

„Cítím v tobě jeho světlo. I světlo mého otce.“ Odtáhla se natolik, aby Flynnovi položila dlaň na srdce, zadívala se mu do očí a vtiskla do něj své přesvědčení. „Je tak jasné, že ho nedokáže ztlumit ani smrt.“

Flynn jí položil hlavu na rameno a vzdychl. „Byl by na tebe hrozně hrdý.“

„Jeho světlo je i ve mně.“

Zvedl hlavu a pohlídl Breen po vlasech. „Vidím ho v tobě a to mě utěšuje. Přinášíš mi útěchu.“ Přitiskl jí rty na čelo. „Děkuju silám, které mě přivedly v tuhle chvíli na tohle místo. Děkuju, že tu jsi se mnou, Zrzavý králíčku,“ zašeptal, znovu ji políbil a nechal ji sedět pod vrbou samotnou.

Když Breen osaměla, měla pocit, že ji sdílený zármutek rozechvěl natolik, že se pod jeho tíhou zhroutlí.

Tady ne, pomyslela si, tady mě někdo může vidět a slyšet. Zvedla se z lavičky, vyšla zpod koruny stromu a zavolala svého draka.

Ano, ano, potřebovala vzduch, odstup a uvolnění.

Jakmile Lonrach přistál, nasedla na červený hřbet se zlatými ostny. „Počkej tady,“ nakázala Lotrovi, než k ní stihl vyskočit. „Čekej.“

A prudce se s Lonrachem vznesla k nebi, vysoko a rychle, aby cítila proudící vzduch, v němž jí vlály vlasy i plášť. Stoupali výš a výš, skrz mraky a vlhko, které se v nich soustředilo, a vítr ji štípal čím dál víc. Když se Talamh rozkládal hluboko dole jako dětská hračka, Breen zaječela.

Vykřičela svůj vztek, těsně spjatý se zármutkem. Vnímala, jak její jek rozechvívá vzduch, slyšela, jak duní hromobitím i jak jím problikávají blesky. Ale nedbala na to.

Tohle bylo její uvolnění, jen její, za každou kapku prolité krve, za všechny slzy i ztráty. Temnota a světlo, dvě strany jejího vzteku, se srazily takovou silou, že se obloha rozvířila, mraky se protrhly a daly se do pláče. Breen zvedla ruce do výšky a se zařatými pěstmi vítala bouřku.

„Zničím tě!“ vykřikla. „Přísahám při všech bozích, že ti přinesu smrt. Za svého otce, za Phelina a za všechny ostatní.“

Snesla se s Lonrachim níž a ukázala mu, kam potřebuje zalezt – na místo, které od toho krvavého dne neměla sílu navštívit.

Přistáli v lese. Koruny stromů se kymácely, bičované provazci deště. Breen seskočila a postavila se čelem k hadímu stromu. Tuto bránu, kterou vniklo na Talamh peklo, otevřela její krev; její, babiččina a Tarrynina krev ji zase zavřela.

Breen do sebe načerpala sílu, víc a víc, a zvedla obličej proti bouři, jako kdyby s ní splynula. Stála a žhnula jako oheň, navenek i ve svém nitru.

„Poslouchej mě, Odrane Prokletý. Poslouchej mě a třes se. Jsem Breen Siobhan O’Ceallaighová. Jsem dcera Fey, lidí i bohů. Jsem světlo i temnota, naděje i zoufalství, mír i zkáza. Jsem klíč, most, odpověď. A vším, co jsem, tě zničím. Krev se ti bude vařit v žilách, tkáň ti shoří a všechny světy uslyší, jak křičíš strachem a bolestí. Poslouchej mě, Odrane. Bohové tě kdysi vyhnali a já tě spálím na popel, který nepřijme ani peklo. Nezůstane z tebe nic. Tak přísahám. To je můj osud.“

Stála s pozvednutýma rukama, z nichž zářilo světlo, a oči měla právě tak temné a nelítostné jako bouře.

„Breen. Ustup.“

Prudce otočila hlavu. Keegan musel zvednout obě ruce, aby odrazil nápor její síly a udržel se na nohou.

„Ustup,“ zopakoval. „Chceš riskovat, že tvůj vztek otevře bránu?“

„Neotevřu ji. Ale on mě slyší.“

„Už jsi mu řekla, co jsi chtěla, a teď ustup.“ Protože Breen stála blízko brány a sálala z ní energie, vlna za vlnou, Keegan k ní přistoupil.

Když ji vzal za loket, výboj energie mu rozechvěl všechny kosti, ale odtáhl Breen dál od stromu.

Opodál stál promočený Lotr a kňučel, zatímco Breen se vpalovala vzteklym pohledem do Keeganových očí.

„Myslíš, že mě dokážeš zastavit?“

„Když budu muset.“ Keegan se postavil mezi bránu a Breen a spatřil, jak část jejího vzteku nahrazuje zmatek. „Musíš ji ukončit.“

„Cože? Co musím ukončit?“

„Vyvolala jsi bouři. Teď ji ukonči.“

„Panebože.“ Breen si přitiskla dlaně k tváři a roztrásla se.

„Omlouvám se. Omlouvám se.“ Rozechvěle klesla na zem.

„Moc se omlouvám.“

Vítr utichl a déšť ustal. Síla, která rozviřovala vzduch, pohasla.

„Nesmíš sem chodit sama,“ začal Keegan, ale Breen se schoulila do klubíčka a rozplakala se.

Vztekl odezněl a zůstaly jen slzy.

Keegan si k ní přiklekl a přiběhl i Lotr, stále s tichým kňučením.

„Už je to dobré.“ Hladil ji po vlasech, po zádech i ramenech, aby ji zahřál a osušil. Pak ji objal a pokusil se najít vhodná slova. Jediné, co ho napadlo, bylo: „Už je to dobré.“

„Omlouvám se.“

„To jsi říkala. Už je po všem. A plač, jestli musíš, dokud se nevypláčeš.“

„Seděla jsem s Flynnem na lavičce a on... Už jsem to v sobě nedokázala udržet. Nedokázala jsem to potlačovat. Musela jsem...“

„Vřískat na bohy.“

Breen vzhlédla a Keegan naklonil hlavu ke straně. „Předpokládám, že tě slyšeli až na Dálném západě.“

„Jsem hloupá.“ Zakryla si obličej rukama. „Neměla jsem... Všechny jsem vyděsila, když jsem...“

„Vyděsila? No tak, jsme Talamhané, žádní slaboši, co se ustrašeně krčí, když někdo z nás dá průchod své síle. A z takových schopností, jako máš ty a jaké jsi předvedla, budou mít spíš radost. Ačkoliv s tou bouřkou už jsi to trochu přehnala, protože teď aby všichni honili prádlo, co jim ulítlo ze šňůr a tak podobně.“

„Omlouvám...“

„Bohové, už to neopakuj, je to únavné. Slíbila jsi mi, že sem nepůjdeš sama.“

„Nechtěla jsem.“ Breen znovu vzlykla a zavrtěla hlavou. „Totiž, neměla jsem to v úmyslu. Myslím, že jsem se na minutu pomátla.“

„Nejmíň na hodinu. Nějakou dobu trvalo, než jsem tě našel, a trvalo by to ještě déle nebýt tohoto kluka.“ Keegan pohládl Lotra. „Přiběhl pro mě. Chystal jsem se tě začít hledat, když se protrhla obloha. Nejspíš jsi teď unavená, když jsi vydala tolik energie a prolila pár galonů slz. Můžeme vyrazit až ráno a ne už dnes odpoledne.“

„Vyrazit? Kam?“

„Do údolí.“ Keegan vstal a natáhl ruku, aby Breen pomohl na nohy.

„Ne. Keegane.“ Rychle se zvedla. „Potřebovala jsem se jenom pročistit, nebo prostě...“ Ohlédla se na bránu. „Potřebovala jsem mu to dát vědět. Ale nemůžeš mě poslat zpátky, protože jsem se... neovládla.“

„Neovládla? To bylo poprvé, co jsem viděl lítat ovce.“

„Bože.“

„Nic se jim nestalo. A je pravda, že bych tě poslal zpátky – a jako taoiseach k tomu mám právo. Ale jsem potřeba jinde a už jsme věnovali metropoli dost času. Pojedeš se mnou, protože to potřebuju a vím sakra dobře, že ty taky.“

„Ano.“ Breen mu položila hlavu na rameno. „Ano, potřebuju to. Můžeme vyrazit hned?“

„Můžeme. Až se umyjeme, rozluč se a sbal si věci, co si chceš vzít s sebou. A nevadilo by mi, kdybys o nás dala přes zrcadlo vědět Marcovi, aby stihl připravit něco k jídlu. Dneska večer bych si dal masové koule.“

„Dobře.“ Breen vydechla. „Nech mě použít zkrášlovací kouzlo, aby nebylo vidět, že jsem brečela.“

„Ne.“ Keegan jí sevřel ruku. „Slyšeli tvůj zármutek, ať ho i vidí. Ať vidí tebe. A dovol, abych řekl, že Odran nemá žádnou modlitbu, v nebi ani v pekle, která by ho chránila před ženou, co jsem tu viděl stát a hořet jako tisíc svíček. Ani jedinou... Tak pojď. Den už má na kahánku.“

2. kapitola

Breen se rozloučila a zasunula do batohu vzkazy od Moreniny a Keeganovy matky jejich dcerám. A když se s Lotrem usadila na Lonrachův široký hřbet, myslela na předchozí horečný let, na naléhavost a obavy, jež ji hnaly k východu.

Teď letěla domů, navždy změněná.

Krajinu, která se rozkládala pod Lonrachovými křídly, znala. Zнала zelené kopce i úrodná údolí, vůni hustých lesů i majestát horských vrcholů, znala jeskyně, vesnice, domky i jejich obyvatele.

Viděla jezdce na cválajícím koni a ženu v plášti s košíkem v ruce. Na kraji lesa stál jelen, vznešený jako král, a tamhle zase nějaká žena domáchala prádlo v potoce a zavinovala dítě na dece vedle sebe.

V hlubokých horských jeskyních dolují trollové, ve školních třídách se nudí děti a sní o dobrodružstvích. Rolníci kontrolují zimní úrodu a opravují pluhy, matky ukládají své maličky ke spánku.

A bojovníci trénují, trénují a trénují, pilují svoje schopnosti, aby dokázali chránit zdejší kopce i údolí, hory i potoky a všechny, kdo tu žijí.

I ona sem teď patřila víc než dosud – zatím tomu tak navzdory kouzlům, sdílené krvi a znalostem nebylo. Teď ale za Talamh bojovala, zabíjela a krvácela.

Ohlédla se na Keegana, tak ostražitého, tak silného. Navzdory vrozené netrpělivosti se mu nějak dařilo projevovat hlubokou studnici trpělivosti. Byl tvrdý, ale přitom v jádru laskavý. Ztělesnění rozporů a protikladů.

Pomyslela si, že to nicméně sedí, protože byl ochotný bojovat, zabíjet a krváčet za ten nejvyšší cíl, který v tomto světě existoval.

Za mír.

Přiblížila se s Lonrachim ke Crógovi a do hučení větru křikla:

„Co bude dál?“

Keegan se na ni podíval, ale jenom letmo a hned zase pokračoval v obhlížení země, vzduchu i vzdáleného moře.

„Budeš zase trénovat – kouzla i boj, jako dřív.“

„Ne, já myslím teď.“

„To bude teď, zítra i pozítří. Máme čas, ale nesmíme ho promarnit. Odran utrpěl větší ztráty než my. Nebude truchlit jako my, protože démoni a temní tvorové, které poslal, aby nás zničili, jsou mu lhostejní. Ale ztratil moc.“

„Musí ji znovu nashromáždit. Potrvá to týdny, měsíce, možná dokonce roky.“

„Roky ne. Tentokrát ne.“

„Protože tu jsem já.“

„Myslí si, že tě má na dosah – že si tě může vzít a s tebou i všechno, co v tobě je. Jsi klíč, most, dcera lidí, Fey i bohů. Jsi všechno, po čem prahne. Myslí si, že jsi na dosah a s tebou že získá to, co chce, aby se pomstil všem světům.“ Keegan na ni znovu pohlédl. „Ale mylí se. Ve skutečnosti je od tebe mnohem dál než dřív.“

„Proč?“

„Díky tomu, co jsi. Tak – chceš letět do údolí, nebo domů? Doprovodím tě, kam chceš, než se vydám na jih.“

„Ty poletíš na jih?“

„Čekají tam na mě povinnosti, které jsem nemohl vyřídit, dokud mě potřebovali v Hlavním městě. Mahon se tam postaral o opravy, o vyhlazení Modlitebního domu i stavbu pomníku. Musím ukázat tamním obyvatelům, že na ně taoiseach pamatuje.“

„V tom případě chci taky letět na jih.“

„Už týdny jsi nebyla doma.“

„Ty taky ne. Víím, že nejsem taoiseach,“ dodala Breen rychle, než to stačil Keegan zmínit. „Ale říkal jsi, že jim mám ukázat svůj zármutek. Že se jim mám ukázat, jaká jsem. Platilo to snad jenom pro obyvatele metropole?“

Keegan chvíli mlčel a jen se na ni díval. Pak přikývl a zatočil k jihu.

„Tepló bude příjemná změna,“ poznamenal zlehka.

„Tepló je příjemné. Ale nevadí mi ani zima. Líbí se mi, jak mění stromy. Zeleň borovic se zdá tmavší, když se kolem nich zbarvují duby, kaštiny a javory. Mění se světlo, prodlužují se noci. Jelenům naroste zimní srst. Nečekala jsem, že tu uvidím podzim nebo zimu, přitom se rychle blíží. Nečekala jsem to, když jsem přiletěla do Irska, ani když jsem poprvé prošla do Talamhu.“

Breen ukázala na dvojici dračích jezdců, kteří se pohybovali po obloze na sever od nich.

„Ti patří k nám,“ řekl Keegan. „Hlídkují.“

„K nám... Pravda, Odran nemá draky,“ uvědomila si.

„Ne. Nedokáže je přetáhnout na svou stranu ani zotročit jako některé Fey. Jsou ryzí.“

„Co když přetáhne na svou stranu jejich jezdce?“

„Draci nepřejdou na stranu temna ani kvůli svému jezdcí. Pokud se jezdec přidá k Odranovi, jeho drak bude truchlit a často dokonce zahyne žalem. Ale pokud je jezdec zotročen a nepřidal se k Odranovi ze svobodné vůle, drak bude čekat.“

Keegan za letu pohladil Crógu po hladkých šupinách. „Kdyby Odran mohl, všechny by zničil, protože nikdy nebudou jeho. Podívej...“ Pozvedl ruku. „Jih. A jižní moře.“

Zatím bylo v dálce, ale Breen spatřila tu nejmodřejší vodu: táhla se do dálky, lemovaná zlatými plážemi.

Ve vzduchu poletovaly víly a na sytě zelených kopcích, které se zvedaly a vlnily ke slunci, se pásly ovce. Všude kolem se rozkládaly husté lesy.

Na kopci nad plážemi a rozlehlou vesnicí stál velký dolmen, bílý jako křída.

„To je ten pomník?“

Keegan zakroužil, aby si ho prohlédl ze všech stran.

A ano, vzpomínal.

„Dlouhá léta tady stál Modlitební dům určený Zbožným poté, co mnozí jejich víry – to není správné slovo, protože to

nebyla víra, co je přimělo mučit, pronásledovat a zabíjet. Ale tenhle dům jim přiřkla smlouva, kterou se zavázali, že budou konat dobro. Toric a jemu podobní využili tento dar a milosrdenství, aby všechny zradili. Na ně už žádné milosrdenství nečeká, dům, který tu stával a hostil zlo, je pryč a půda, na níž stál, je vysvěcená... Dolmen symbolizuje oběť padlých, kteří položili životy, aby chránili ostatní.“

„Je krásný.“ A smutný, pomyslela si Breen. Jako zármutek přetvořený do kamenné podoby. „Všechno je tu krásné, moře, pláže i vesnice. To, co jsme viděli v ohni na Samhainu, bylo tvrdé, kruté a statečné. Dívala jsem se, jak bojujete, ty i Mahon, Sedric a všichni další. Teď je tu zase krásně.“

„Talamh odolává, protože musí.“

Keegan navedl Crógu ke kopci, sklouzl ze sedla a počkal, až Lotr seskočí z Lonracha. Potom zvedl ruku, aby pomohl Breen. Chytila se ho, a ačkoliv se jí při tom zhoupl žaludek, seskočila na zem.

„Necháme je, ať se proletí a najdou si místo k odpočinku. Přiletí, až je budeme potřebovat.“

„On taky. Jen běž,“ pobídla Breen Lotra, který natěšeně přešlapoval na místě, a pes se rozběhl ze svahu a zamířil přes pláž do vody. Mladá mořská panna se smíchem vyskočila nad hladinu, znovu se ponořila a začala si s ním hrát.

„Vždycky si najde zábavu.“ Breen se otočila čelem k dolmenu. „Je to mocný symbol. Plný úcty.“ Položila dlaň na jeden ze sloupů, vyšší než dva muži. „A teplý od slunce.“

Ustoupila a ohlédla se – právě k nim doletěl Mahon. Keeganova pravá ruka a švagr přistál a složil křídla. „Vítejte. Načasovali jste si to dobře. Vrchní kámen jsme nasadili dneska ráno.“

„Dobrá práce,“ pochválil ho Keegan. „Jak pokračují opravy?“

„Je skoro hotovo. Mallo a Rory tě počastovali několika nelichotivými slovy, když jsi ukradl Nilu.“ Zazubil se a pohladil si mahagonový plnovous. „Nebudu je opakovat. Ale dělali přímo zázraky a práce postupovaly. A teď – vidíte

sami: vesnice znovu vzkvétá, a ti, co sem přicestovali na svátky, si to tu užívají právě tak jako ten pes tam dole.“

Mahon položil dlaň na kámen, jako to před chvílí udělala Breen. „A tohle jim připomíná, proč můžou.“

„Po Toricovi a jemu podobných tu nic nezůstalo,“ poznamenala Breen. „Na místě, kde je znovu úrodná půda plná zeleně a k nebi se tyčí dolmen na památku statečných i nevinných. A bude se zde tyčit po všechny časy, dokud budou existovat Fey.“

Magie, která se v Breen probudila, ji přiměla projít mezi oběma sloupy a zastavit se pod vrchním kamenem.

„Ale až se podívají na tenhle kopec, až se budou procházet po zelené trávě, musí cítit víc než smutek. Musí tu být...“

Odmlčela se, zvedla ruku a zavrtěla hlavou.

„Ne, jen tomu dej průchod,“ ozval se Keegan. „Co vidíš?“

„Spíš cítím. Sílu, bílou, zářivou a mocnou, která se skrývá v kamenech i v půdě pod nimi. Na kůži cítím teplý vzduch a slunce. Až přijde noc, nad obzor vyjde dvojice měsíců a vystoupá nad velký pomník statečným, nevinným a padlým. Tohle je opravdová víra a úcta.“

Stromy, tři stromy, které na jaře kvetou a přinášejí naději, i když jim ve větru opadají květy a ty pokryjí zemi. V létě dávají plody jako symbol hojnosti a na podzim jejich listy získávají všechny možné barvy jako symbol koloběhu života. Potom se snesou k zemi, ale kolo se bude otáčet dál a na jaře stromy opět rozkvetou.“

Breen vystoupila zpod kamenů. „Tůně s vodou čirou jako sklo. Každému, kdo se z ní napije, přinese klid. A na velkém kamenu věčný oheň, silný a s jasným účelem... Každý, kdo se sem podívá nebo přijde, bude vědět, že tu magie svazuje všechny čtyři základní živly. Každý, kdo přijde uctít statečné i nevinné, pocítí novou naději a pozná, že smrt není jen konec, protože život, láska a světlo se pořád obnovují.“

Zachvěla se a prohrábla si vlasy rukama. „Bylo toho... hodně. Omlouvám se. Nechci...“

Keegan ji umlčel zvednutou rukou. „Uděláme to tak. Mahone, je třeba, aby víly vysadily stromy – ovocné stromy, kameník vyhloubil a obložil tůň kameny a čarodějové ji naplnili. Pošli sem elfa s měděným kotlíkem, ano? A jakmile to zařídíš, vrať se domů k manželce a dětem. Jestli se ukáží v údolí dřív než ty, Aisling mě nakope do rozkroku a tomu bych se radši vyhnul.“

„Bude mi potěšením. Uvidíme se tam brzy?“

„Zítřka ráno, ne-li dřív.“

Mahon se otočil k Breen a políbil ji na tvář. „Nevidím, co vidíš ty, ale těším se, až tady bude výsledek.“

Jakmile odletěl, Breen sepjala ruce. „Keegane, jestli jsem to přehnala...“

„Řekl jsem snad něco takového? Podle mě jsi měla pravdu, a tak to taky uděláme.“

„Ale tohle jsi viděl a chtěl ty.“

Keegan pohlédl na dolmen, na stroze bílé kameny. Ano, pomyslel si, viděl jsem tohle a nic víc.

„Díval jsem se plný smutku a zlosti. Kameny stojí a udělal jsem dobře, že jsem je tady nechal vztyčit. Ale nestačí a ty jsi přišla se správným doplněním. Zármutek bez naděje ztrácí sílu k dalšímu životu a boji. Víly sem dopraví stromy, vyhloubíme tůň a my dva společně zařídíme věčný oheň.“

„Nikdy jsem... Myslím, že nevím jak.“

„Ale víš a zvládneš to. Je to koneckonců tvoje vidění. I za tmy zde bude světlo a toho se budeme držet.“

Když elfí chlapec přinesl velký kotel, lesknoucí se ve slunečním světle, Keegan kotel s pomocí magie zvedl do vzduchu a zvedal ho stále výš a výš, až ho umístil do středu vrchního kamene.

„Dobrá práce,“ pochválil chlapce. „Vybral jsi správně.“

„Mahon říkal, že je potřeba velký.“ Chlapec se zazubil. „Smím se dívat, taoiseachu?“

„Jistě.“ Keegan se rozhlédl. „Moment. Seběhni dolů a řekni všem, ať se dívají. Ať se dívají, jak taoiseach a dcera Fey zapálí zde na památném místě věčný oheň.“

Chlapec zavýskl a bleskurychle odběhl.

„Paráda. Takže teď budu mít publikum.“

„Breen Siobhan,“ řekl Keegan a z jeho tónu probleskovala netrpělivost. „Trápíš se malichernými starostmi. Přiletěla jsi, aby tě všichni viděli, a měla jsi pravdu. Teď tě uvidí. A ti, kteří se stanou svědky toho, co tady uděláme, na to nezapomenou. Budou o tom vyprávět dětem, které se ještě ani nenarodily. A všichni, kdo sem přijdou, si budou pamatovat, že jsme se my dva, taoiseach a dcera Fey, postavili za statečné, nevinné a vůbec za všechny. Postavili jsme se, jako to udělali oni, temnotě. A přinesli jsme světlo.“

„Jde ti to skvěle,“ zahučela Breen. „Někdy zapomínám, jak dobrý jsi taoiseach.“

„Je to jenom otázka zdravého rozumu.“

„Ne, jsi rozený vůdce.“ Usmála se na Lotra, který, jako kdyby věděl, co se chystá, vyběhl zpátky nahoru. „A kromě toho, jestli to zvrťám, vyčtu to tobě.“

Pod kopcem se shromáždili lidé. Breen viděla, jak vycházejí z obchodů i domků, jak přerušují práci a vzhlížejí k nim. Páry i rodiny, které se procházely po pláži nebo se cach-taly ve vlnách, se zastavily a dívaly se. Mořské panny splývaly na nekonečné modré hladině nebo se ladně vyplazily na kameny.

Muži zvedali děti na ramena, ženy držely ty nejmenší na rukách, opřené o bok. Breen v duchu slyšela, co jim říkají:

Dívej se, teď se dívej. A pamatuj si.

„Chyť mě za ruku,“ pokynul Keegan. „Jsi zbytečně nervózní, dcero Eiana O’Ceallaigha. Nech tomu volný průchod. Prones slova, co máš v sobě.“

Opravdu je měla v sobě, jistěže ano. Vnímala poryv síly, která mezi nimi proudila, od Keegana k ní i od ní k němu. Jejich síly splynuly a zdvojnásobily se. A z mysli se vynořila slova.

„Voláme sílu, prastarou moc, ať prozáří každou noc. Z jiskry plamen stane se, naději ať přinese. Ať připomíná věčně ti učiněné oběti.“

„Světlo naše, hoř a plaň,“ navázal Keegan, „jen ať všichni hledí naň. Jakmile tu zahoříš, stoupat budeš stále výš. Odteď až na věčné časy, nikdo tě už neuhasí.“

Breen stejně jako Keegan zvedla volnou ruku ke kotli a dala průchod síle, která v ní vířila jako vítr.

„Zaplaň,“ zvolali společně. „Věčné světlo, jasně hoř.“ K nebi se zvedaly zlaté, ryzí a silné sloupce ohně, z nichž nestoupal žádný dým. A z jejich děsivé krásy vhrkly Breen slzy do očí.

„Navěky zař, ať všichni vidí,“ pronesli oba. „Staniž se.“

Na mořském břehu, na prazích domků i ve dveřích obchodů se ozvaly radostné výkřiky.

„Teď žádné slzy.“ Keegan sevřel její ruku pevněji. „Teď netruchlíme, ale vzdáváme čest. Je to chvíle síly, ne pláče. Otoč se a ukaž jim, kdo jsi.“

Breen potlačila slzy a poslechla.

Keegan zvedl meč a shromáždění lidé zajásali, když se od pevné oceli Cosantoiru odrazila záře, jež si co do intenzity nezadala s plameny hořícími za nimi.

„Za statečné a nevinné,“ vykřikl Keegan. „Za Talamh a za všechny!“

„Nevím, co bych teď měla udělat.“

„Protože už jsme skončili.“ Zasunul meč do pouzdra. „Zavolej draka. Je čas vyrazit domů.“

Když Breen s Keeganem prolétali nad pláží a lidé je vyprovázeli hlasitým voláním, Breen se ohlédla na oheň, který pomohla zapálit.

Ne, nikdy nezapomene.

Nejdřív se vydala za Marg a uviděla, že ačkoliv je chladno, sytě modré dveře domku jsou otevřené. Lotr radostně šťekl a rozběhl se dovnitř.

Breen vešla za ním. Marg byla v kuchyni a už dávala Lotrovi pamlsek. Oheň praskal, z konvice stoupala pára a z pece se linula lahodná vůně.

Breen zaplavily emoce. Pomyslela si: Domov. A vrhla se Marg do náruče.

„No tak, no tak.“ Babička ji pevně objala.

„Stýskalo se mi po tobě. Moc ráda tě vidím.“

„Já tebe taky. Ale máš toho na srdci víc.“ Marg se odtáhla a zadívala se Breen do tváře. „Hned mi to povíš. Posad' se. Dáme si čaj a perníčky a ty mi všechno řekneš.“

„Tak úplně jsem si to neuvědomovala, dokud jsem nepřišla sem. Bylo toho na mě tolik. Ten den – boj, krev, Phelin a všechno ostatní. Někdy se to všechno slévá a rozměluje, jindy to vidím ostře a jasně jako přes křišťál. A potom – vyrovnat se se vším, co se stalo. Nevím, jak lidé dokážou pokračovat ve svých životech, babi. Ale pokračují, i když vědí, že tím vším projdou znovu.“

„Posad' se a chvíli se nech obskakovat.“ Marg přiložila ruce na konvici, aby ji zahřála. „Když jsem přišla o svého chlapce, když Eian padl, taky jsem uvažovala, jak můžu žít dál. Ty jsi byla na druhé straně a nepamatovala sis mě a mého syna zabil jeho vlastní otec. Jak bych mohla pokračovat? Jak bych mohla chodit, mluvit, jíst a spát? Ale nakonec jsem to všechno dělala.“

Breen seděla a dívala se, jak Marg dává na talíř perníčky. Rudé vlasy měla vyčesané a stažené a na sobě měla kalhoty, zelený svetr a boty, které Breen prozrazovaly, že babička pracovala na zahrádce.

„Jsi neskutečně silná.“

„Nebyla jsem. Zlomilo mi to srdce i ducha a málem taky mysl. Ostříhala jsem si vlasy,“ zavzpomínala Marg. „Úplně nakrátko. Za noci jsem chodila ven, do lesa, k zálivu, kamkoliv. Bez cíle. Sedric si myslel, že nevím, že mě sleduje v podobě kocoura, pro případ, že bych ho potřebovala. Nikdy jsme o tom nemluvili. I on truchlil. Eian byl pro něj jako syn. Nějaký čas jsem s ním nemohla a nechtěla sdílet svůj zármutek, odmítala jsem uznat, že sdílením se zármutek zmírní, pro nás oba, pro Eianovu mamku i tátu. Nakládala jsem se svým žalem sobecky.“

„Babi.“

„Nějakou dobu jsem to tak potřebovala. Potřebovala jsem se chovat sobecky a bezcílně bloumat po okolí. Když musíš,

tak musíš,“ dodala Marg a přinesla ke stolu konvici s čajem a šálky. „Sedric trpělivě čekal, až u něj budu hledat útěchu a on ji bude moct hledat zase u mě. Časem jsem to udělala. A tak jsme chodili, mluvili, jedli a spali. Žili jsme.“

„Jsem ráda, že jste měli jeden druhého.“

„Sedric je láska mého života, která přesahuje i dál. A teď povídej ty.“

Breen nad čajem a perníčky vyprávěla, jak se snažila poskytovat útěchu, pomáhat s obnovou spálených polí, jak seděla na lavičce s Flynnem. Mluvila i o následné bouři.

„Myslím..., že jsem nebyla připravená, vybavená na to všechno. Když se ohlížím do minulosti, vždycky jsem vedla chráněný a jednoduchý život. Nebyla jsem šťastná, aspoň ne doopravdy, ale ráno jsem vstala a šla jsem do práce, večer jsem se vrátila, opravila jsem písemky nebo jsem se připravovala na další hodiny. Měla jsem Marca, Sallyho a Derricka a snažila jsem se splynout s okolím. Aby si mě nikdo nevšiml.“

„A tady nejsi tak chráněná a nic není tak jednoduché. Ostatní si tě všímají a dívají se na tebe. Jsi šťastná, *mo stór*?“

„Ano.“ Breen si na vteřinu přitiskla prsty k očím a spustila ruce. „Ano, přes všechno, co se stalo a co se může stát, jsem šťastnější, než jsem kdysi – tak dlouho – byla. Mám toho tolik. Tebe.“ Breen vzala Marg za ruku. „Mám tebe. A to, co je ve mně, mi přináší obrovskou radost. Ale to, co jsem dnes ráno udělala v Hlavním městě – teprve dnes ráno,“ uvědomila si najednou, „bylo lehkomyšlné. Nechala jsem se přemocť svým nitrem. Přestala jsem to ovládat.“

„Když musíš, tak musíš,“ zopakovala Marg. „Byl někdo zraněn?“

„Ne, ale...“

„Hm.“ Marg zvedla prst. „Věříš mi?“

„Naprosto a ve všem.“

„Tak věř i tomuhle. To, co jsi a co v sobě nosíš, nemůže ublížit ničemu jinému než temnotě a těm, co ohrožují ostatní. Vím to, protože jsi z mé krve. Jsi dcera mého syna.“

„Taky je ale ve mně něco z Odrana.“

„Jako bylo v Eianovi. Odran se mýlí, když si myslí, že tuhle tvoji část může využít. Ona naopak způsobí jeho zánik. To ti dělá starosti? Že někomu ublížíš?“

„Až do dnešního rána jsem se toho nebála. Bylo to jako s Toricem u soudu. Zavalilo mě to svojí tíhou. Horkem. Silou.“

„Trochu tě to vylekalo.“

„Ano.“

„To je dobře. Moc je nebezpečná, a když ji použiješ ke zlu, pohltní tě. Ale když ji zase příliš přidusíš, ochabne a zeslábně. Budeme to spolu procvičovat a pracovat na tom, ale nakonec si musíš najít vlastní cestu.“

Z Breen spadlo všechno napětí.

„Tohle je jeden z důvodů, proč jsi mi tak chyběla. Umíš mě uklidnit. Stejně jako údolí. Už jenom návrat do něj mi pomohl. Metropole je krásná a plná života, ale...“

„Není to domov.“

„Není. Teď jsem viděla i jih a je krásný, plný života a zároveň i klidu, ale... Ach, málem jsem zapoměla. Ten pomník.“

„Předevčírem jsme tam byli se Sedricem. Keegan mi poslal sokola, abych pomohla vztyčit dolmen, protože ještě nemohl opustit Hlavní město. Je to krásná a prostá připomínka těch, o které jsme přišli, i toho, nad čím jsme zvítězili.“

„Ano.“ Breen si prohrábla vlasy. „Možná jsem udělala chybu a dolmen měl zůstat krásný a prostý.“

„Jak to myslíš?“

„Když jsme u něj stáli, Keegan a já, měla jsem dojem, že vidím... něco jiného. Něco víc.“

„Co víc jsi viděla?“

„Viděla jsem... Můžu ti to ukázat? V ohni?“

Breen vstala, přešla ke krbu, zvedla ruce a počkala, až se k ní připojí Marg.

„Viděla jsem tohle.“

Nejdřív ukázala jaro s růžově a bíle kvetoucími stromy, s tůň, v jejíž hladině se odrážely kameny i světlo, a se zlatě planoucím ohněm. Květy opadávaly a pokrývaly zemi

jako koberec, zatímco na větvích se nalévaly a zrály plody. Následně zčervenaly a zezlály listy, snesly se dolů a zůstaly po nich holé větve čekající na nové pupeny.

A po celou dobu na dolmenu planul zlatý oheň.

Marg si zakryla ústa dlaní a v očích se jí zaleskly slzy.

„Tohle jsi viděla?“

„Úplně jasně, babi. Ještě než jsme odletěli, vykouzlili jsme s Keeganem ten oheň a...“

Marg se k ní otočila a objala ji. „Tohle vidění se zrodilo z lásky a soucitu právě tak jako ze síly. To z tebe promluvil tvůj otec, protože celým srdcem věřím, že by viděl totéž.“

„Myslíš?“

„Ano. A je dobře, že je Keegan natolik rozumný, aby to věděl taky. Bylo od něj moudré strhnout ten dům zla a vztyčit na jeho místě kameny plné síly. A zachoval se ještě moudřejší, když tě vyslechl a přidal věčné světlo. Máš za sebou zajímavý den.“

„Připadá mi to spíš jako týden.“

„Doprovodím tě ke Stromu uvítání a ty půjdeš domů.“

„Ještě jsem neviděla Morenu, Finolu ani Seamuse.“

„Ty stačí navštívit zítra. Užij si večer.“ Marg přešla přes místnost a sejmula svůj i Breenin plášť z háčků. „Dobře se vyspi a ráno využij k psaní. Nesmíme potlačovat svoje potřeby,“ dodala a oblékla si plášť.

Když Breen vystoupala po schodech ke stromu a otočila se, aby zamávala Marg, nemohla popřít, že to opravdu potřebuje. Z komínů statku za slábnoucího světla stoupal kouř.

Milovala to tu, zbožňovala zdejší vzduch i krajinu, ale potřebovala i to, co na ni čekalo na druhé straně.

A tak vystoupala po širokých, zakřivených větvích a přeskočila na hladké kameny. Do Irska.

Lotr kolem ní poskakoval a máchal ocasem jako metronom – nijak ho netrápilo studené mrholení, jež se na ně snášelo z olověné oblohy.

To ostatně nevadilo ani Breen: zvedla tvář vstříc deštíku a vykročila. Vzduch voněl vlhkou hlínou a z okolních

borovic kanula voda. Místo aby si Lotr zaběhl k potoku, jako to dělal obvykle, nebo aby pobíhal sem a tam, namířil rovnou čarou po stezce před nimi.

„Těšíš se domů, co?“ Pes zvedl k Breen hlavu, až se mu zhouply dlouhé chlupy na temeni. „Nebo jenom víš, že se tam těším já? Každopádně tam brzy budeme.“

Vydechla a zhluboka se nadechla. „Cítíš to? Kouř, zátoku, mokrou trávu?“

Když vyšli z lesa, taky to uviděla: rašelinový kouř, zátoku, mokrou trávu, svoje bylinky a květiny. A domek s doškovou střechou, pevnými kamennými stěnami, půvabným dvorkem a světly v oknech.

Naplňoval ji radostí, jako když ho uviděla poprvé. Byl přesně takový, jaký si vždycky přála.

Lotr se nevyřítíl k zátoce, ale ke dveřím. A zaštěkal.

Ještě než k nim stačila sama dojít, rozlétly se: otevřel Marco s copy staženými dozadu a s utěrkou přehozenou přes rameno. Z domku se linula hudba.

Když se Lotr zvedl na zadní, jako by tančil, Marco se rozesmál. „Máš rytmus v těle. Pojď z toho mokra tancovat dovnitř. A tady je moje Breen!“

„Marco.“ Kdyby mohla, přiletěla by k němu, ale spokojila se s během a skočila mu do náruče.

Otočil se s ní, aby se ocitla mimo déšť, a mlaskavě ji políbil.

„Keegan sem před chvílí poslal tvoje věci. Na plotně se dělají masové koule v tomatové omáčce, protože je má tvůj muž rád.“

„Přísně vzato není můj muž.“

„Prosím tě.“ Znovu ji políbil. „Sleduju vás. Brian bude brzy doma, a až s Keeganem dorazí, dáme si do nosu. Ale zatím tě mám jenom pro sebe.“

Svlékl jí plášť, pověsil ho na háček a znovu ji popadl, aby se s ní zatočil. „Tohle místo miluju. Byl bych blázen, kdyby ne. Ale bez tebe to není ono.“

„Stýskalo se mi po něm i po tobě a vůbec po všem a po všech.“

„Připravil jsem ti laptop, abys mohla pracovat, až ráno vstaneš dřív než jakýkoliv civilizovaný člověk. Příspěvky na tvůj blog jsou pořád hodně oblíbené. O tom si promluvíme později. Nejdřív nakrmíme tohohle psiho krasavce a pak se posadíme se sklenkou vína.“

„Výborný nápad.“

Breen Marca objala a pomyslela si: Domov. Tohle je domov.

To, že považovala za domov dva různé světy, snad mělo představovat záhadu, ale ona to považovala spíš za dar.

3. kapitola

Vzbudila se ještě před rozedněním a zjistila, že je sama. Chvilí ležela v tichu, v mihotavé záři ohně a užívala si klidnou chvíli na pomezí noci a dne.

Keegan v noci spal vedle ní a Lotr se stulil do svého pelíšku. Večer se společně najedli – i s Marcem a Brianem – a povídali si o věcech, které nesouvisely s válkou, bitvami nebo přípravou na ně.

Užívali si hudbu, společnost, smích.

A Breen a Keegan se v mihotavé záři ohně ještě před spánkem obrátili jeden k druhému, aby nasýtili svou touhu a potřebu.

Breen věděla, že jde o krátkou mezihru, ale zároveň šlo o ztělesnění naděje a příslib toho, co by mohlo být.

Taková budoucnost je však čekala, jen pokud budou bojovat, připravovat se na boj a pokud zvítězí v nadcházející válce.

Proto vstala a oblékla si tréninkový úbor. Protáhne si tělo, pak se posadí ke stolu a procvičí si i mozek. Po práci se vrátí do Talamhu, aby trénovala svoje magické schopnosti, navštívila Morenu i všechny ostatní a cvičila s Keeganem na budoucí bitvy.

Nejdřív ze všeho si však pomyslela: Kafe.

Když scházela ze schodů, uslyšela mužské hlasy a ucítila slaninu. Připálenou slaninu.

V kuchyni objevila Keegana a Briana. Lotr se ládovoal granulami z misky a na sporáku stála pánev s černou hmotou.

„Máte potíže?“ zeptala se a vykročila rovnou ke kávovaru.

„Tahle kamna jsou... složitá.“ Keegan se na ně zaškaredil.

„Napadlo nás, že se budeme střídat v přípravě snídaně.“ Vedle stál Brian, vysoký, svalnatý mladý muž s jiskrami v modrých očích. „Jelikož si Keegan vzal první směnu, naražili jsme na těžkosti.“

Breen sáhla po hrnku kávy a kývla na hromádku míchaných vajec, spíš hnědých než žlutých.

„To vidím. Inu, radila bych pravidelný trénink, kterým se vaše žalostné schopnosti zlepší na ucházející.“

„Ha.“ Keegan hodil slaninu na toastový chleba a nahrnul na ni trochu vajec. „Je to dobré,“ prohlásil a pustil se do jídla.

„Dobrou chuť.“

Breen přešla ke dveřím, a jakmile je otevřela, Lotr vyběhl ven a zamířil k zátocce. Breen vykročila do ranního chladu a bledé záře začínajícího dne.

Nad šedou hladinou moře se převaloval mlžný opar, jemný jako pavučinky babího léta, a mlžné chomáčky se plížily i přes vlhkou zelenou travu. Breen cítila rozmarýn, výraznou vůni hvozdíků i vanilkovou vůni otočníků.

Na cesmíně zářily sytě červené kuličky a růžový keř v barvě letního slunce vzdorně kvetl, ačkoliv vzduch ševalil blížkou zimou.

Breen stála, popíjela kávu a dívala se, jak se Lotr cachtá ve vodě. Přes mraky a ranní mlhu se začínalo prodírat slunce.

Kdysi byla její rána plná spěchu a shonu. Káva na cestu, čekání na autobus, aby ji odvezl do práce, o níž nestála a k níž si připadala špatně vybavená.

Svůj koutek Filadelfie měla ráda: jeho barvu i atmosféru. Ale zbytek? Samé šedivé stíny a ona nejšedivější ze všech.

Teď měla tohle, ačkoliv o něčem takovém by kdysi nedokázala ani snít. Milovala svou práci a měla v životě jasný cíl.

I když ji ten cíl někdy skličoval a naháněl jí strach, byl její.

A totéž platilo, aspoň prozatím, o Keeganovi, který se k ní právě připojil a stoupl si vedle ní.

„Vím, že jste s Brianem nemluvili o té spálené slanině, když jsem sešla dolů.“

„Nebyla spálená, jenom hodně křupavá.“

„Jistě. Každopádně jsem ráda, že jsme si včera večer povídali o něčem jiném než Odranovi, válce a všem, co s tím souvisí. Ale vím, že musíš procházet plány a přípravy se svými válečníky, jako je Brian.“

„Už jsme hotoví,“ odpověděl Keegan prostě. „Ty budeš dnes ráno pracovat na svých přibězích a já trochu pomůžu Harkenovi na statku, než se začnu věnovat jiným věcem. Slunce teď zapadá dřív, ale chtěl bych, abys přišla na trénink hodinu před západem.“

„Dobře.“

Ze dveří vyšel Brian a Keegan se na něj ohlédl.

„Pěkný den, Breen.“

„Tobě taky, Briane.“

„Hodinu před západem,“ zopakoval Keegan. „Přijď včas.“

Vyкроčil přes trávu k lesu, ale zastavil se a vrátil se k Breen. Pomyslela si, že vypadá docela divoce, když ji jednou rukou objal, přitáhl ji k sobě a políbil ji.

„Přijď včas,“ zopakoval a odešel.

Breen se jen usmála do hrnku s kávou a sledovala, jak se rozednívá.

Bylo až absurdně příjemné zapotit se při cvičení. A možná se i tak trochu kochala svými ostřeji vyrýsovanými tricepsy. V boji s mečem a lukem sice nejspíš nikdy nedosáhne profesionální úrovně, ale neustálé tréninky jí i tak přinášely osobní užitek.

A zdejší květiny? Hotový ráj.

Oblékla se, vyzbrojila se colou a usadila se do pracovny. Zapnula laptop, nadechla se a ohlédlá se na Lotra, který se uvelebil na posteli.

„Jsi na řadě,“ řekla mu.

Od bitvy se dalšího Lotrova dobrodružství téměř nedotkla. Jednoduše nebyla v tom správném rozpoložení. Ale teď, doma, se psem na posteli, obklopená známými věcmi, se hladce ponořila do nového příběhu. A užívala si to.

Když se opět vynořila, uvědomila si, že ztratila přehled o čase. Lotr už neležel na posteli a ve vzduchu se vznášela příjemná vůně.

Breen vyšla z pracovny a uviděla Marca – na pracovním stole měl otevřený laptop, ale stál u plotny, kterou zjevně nepovažoval za nijak složitou, a právě přiléval do velkého hrnce bílé víno.

„Co tu tak báječně voní?“

„Nazdárek, holka! Byla jsi zabraná do psaní. Lotr šel zase ven. Už jsi jedla? Já jsem sešel dolů kolem deváté, ale ty jsi vůbec nevnímala. Vypadá to, že ti šlo psaní od ruky.“

„Šlo, opravdu ano. Říkala jsem ti, že na tom románu pro dospělé čtenáře můžu pracovat i v Hlavním městě, ale nedokázala jsem se tam soustředit na Lotrovo příští dobrodružství.“

Otevřela lednici, aby si vzala další colu – jako osobní odměnu. „A dneska, bum! Bože, byla to úžasná zábava!“ Zatočila se radostí. „Tryskalo to ze mě, jako kdyby stačilo přepnout páčku. A nejspíš asi taky ano.“

„To rád slyším, i když to znamená, že jsi ještě nejedla. Připravím ti sendvič.“

„Ten si můžu připravit sama, ale proč si nemůžu dát to, co je tamhle v hrnci? Co v něm je? Voní to tak fantasticky, jak se cítím.“

„To si nemůžeš dát, protože se to ještě potřebuje podusit. Mohla bys udělat ty svoje čáry máry, aby to zůstalo teplé, až půjdeme na druhou stranu. Půjdeme tam, ne?“

„Jo, jasně, ale... Kolik je hodin?“ Podívala se na hodiny nad plotnou a vykulila oči. „Sakra, měla jsem přestat už před půl hodinou. Musím vyrazit!“

„Však se tam dostaneme. Takže udělej ty čáry máry a já ti připravím sendvič, který si budeš moct sníst cestou.“

„A kvůli čemu budu dělat čáry máry?“

„Dnes ráno jsem měl chuť na francouzskou kuchyni,“ řekl Marco, zatímco krájel chleba. „Takže jsem upekl pár baget a vařím kuře en cocotte.“

„Co je kuře en cocotte?“ Breen nadzvedla pokličku. V hrnci uviděla oblé čtvrtky kuřete, dohněda obdělané a doplněné o brambory, mrkev, celer a cibuli.

Vůně byla... Breen napadalo jediné slovo: orgazmická.

„Bože, to je... Je to vůbec legální?“

„Ve Francii ano. Na ten recept jsem narazil minulý týden a chtěl jsem ho vyzkoušet, abych tě přivítal doma, ale Keegan si přál masové koule. Takže bude dneska večer.“

„Jsi zázrak, Marco.“

„To jsem.“ Podal jí sendvič z tmavého chleba se šunkou a uzenou goudou.

Obuli se, vzali si bundy, Breen si omotala kolem krku šátek a vyrazili.

Lotr se k nim přičítal, chvíli je obíhal a vyrazil do lesa.

Marco, s copánky zakrytými čepicí, vylovil mobil. „Vzal jsem ho, abych udělal pár obrázků pro blog, než přejdeme na druhou stranu, kde nebude fungovat. Víš jistě, že s tím nic nesvedeš?“

„Vybrali si magii, Marco.“

„Jo, jasně, chápu. Ale stejně.“

Zastavil se, aby vyfotil domek, zátoku i Lotra, který se posadil na kraji lesa, naklonil hlavu ke straně a pozoroval je.

„O víkendu seženu vánoční stromek.“

„Vánoce.“

„Kvapem se blíží. Budeme mít světylka, ozdoby a tak dál. Oslavíme je se vším všudy.“

„To bude skvělé. Balicí papír a stuhy... Musím obstarat dárky! Jo, a taky musíme pomoci s plánováním vánoční svatby.“

„Včera večer jsem nic neříkal, protože byl čas slavit, ale Morena si to zase rozmyslela a chce se svatbou počkat na jaro nebo možná i na léto.“

„Cože? Proč? Ach.“ Marco nemusel odpovídat. „Phe-lin. Ztratit bratra je tvrdé. Kéž jsem s ní pak mohla trávit víc času, ale musela se vrátit do údolí, potřebovala být tady, s Finolou a Seamusem.“

„Finola mě požádala, abych si o tom s Morenou promluvil.“ Marco se zastavil, aby pořídil pár dalších snímků v lese. „Prý to zkoušela sama, ale s Morenou nebyla řeč. Já jsem dopadl stejně, takže bys to mohla zkusit ty.“

„Zkusím. Jestli ale ještě není připravená a potřebuje víc času, Harken to pochopí. Nikdo jí nerozumí líp. Uvidím, jaký z ní budu mít dojem.“

Dospěli ke stromu a Marco uložil mobil do kapsy. „Dám vám trochu prostoru. Někdy holka potřebuje druhou holku, nemám pravdu?“

Společně přešli z jednoho světa do druhého.

Na Talamhu zářilo slunce a nebe mělo sytě modrý odstín. Za kamennými zídками zářila zelená a zlatá pole. Ovce ve vlněných kabátech nedávaly najevo sebemenší zájem o nově příchozí a dál se klidně pásly.

Breen uviděla Harkena a Morenu ve voze taženém jedním z Harkenových statných koní.

„Přivázejí rašelinu z mokřadu,“ uvědomila si. „Už ji nařezali a nasušili, a teď ji svázejí na zimu.“

„Finola říká, že s nimi Morena tráví většinu dopolední, pomáhá na zahradě a tak, a odpoledne zase pracuje tady s Harkenem. Občas si vyjde se svým sokolem, ale většinou...“

„Pracuje.“ Breen přikývla. „Chtěla jsem zamířit rovnou za babičkou, ale nejdřív zajdu za Morenou.“

„Co kdybych zatím pověděl tvé babičce, co je nového? Tím vám dám trochu času.“

„Jo, díky.“

Přešli pastvinu a přelezli zídku.

„Řekni babičce, že přijdu, až budu moct – nebo jestli budu moct. Chci zjistit, jak bych mohla pomoci Moreně.“

„Jasně.“